

ligesom i visse andre tilsvarende Overenskomster givet Staternes Krigsskibe forskellige Beføjelser. Saaledes er f. Eks. ifølge den nævnte Overenskomsts Artikel 28 enhver af de kontraherende Parters Krydsere berettiget til at forvisse sig om, hvorvidt der er begaaet Brud paa nogle af Overenskomstens Regler, uden Hensyn til, til hvilken Nation de Fiskere henhører, som begaar Overtrædelsen. Man kan selvsagt ikke i denne Overenskomst finde indeholdt en egentlig Pligt for de kontraherende Stater til at være i Besiddelse af Krydsere. Forholdet er blot det, at man, da Overenskomsten blev udarbejdet, havde Skibe af denne Art i de kontraherende Lande. Hvis dette Forhold ændres, bliver det alene Opgaven at faa truffet en Aftale med de andre kontraherende Stater, hvorefter de samme Beføjelser f. Eks. kan tillægges Statens Inspektionsfartøjer af ikke militær Art. En saadan Ordning var nemlig allerede i Overenskomstens Artikel 26 truffet for Belgiens Vedkommende.

Paa lignende Maade er det en Selvfølge, at der findes talrige Tilfælde, hvor der er knyttet Retsvirkninger til den da gældende Tilstand, hvorefter Staterne faktisk var i Besiddelse af et Militærvæsen. Men heraf kan man paa ingen Maade uden videre slutte, at det ogsaa er en Pligt at vedligeholde et krigerisk udrustet Værn. En saadan Forpligtelse maatte i saa Fald være udtrykt paa en ganske anderledes direkte og positiv Maade, men Forskrifter af denne Art findes netop ikke.

I Virkeligheden forholder det sig ikke meget anderledes med Haagerkonventionernes Neutralitetsregler. Jeg skal i Korthed gengive nogle af de vigtigere Forskrifter, der her kommer i Betragtning. Det drejer sig om den femte Haagerkonvention af 18. Oktober 1907 om neutrale Magters og Personers Rettigheder og Pligter i Tilfælde af Krig til Lands, og den trettende Haagerkonvention af samme Dato om neutrale Magters Rettigheder og Pligter under Søkrig.

Den femte Haagerkonventions Artikler 2—4 forbyder de krigsførende at lade Tropper passere gennem neutralt Omraade, oprette Station for Radiotelegrafi der m. m., og det hedder saa i Konventionens Artikel 5, at en neutral Magt ikke maa finde sig i, at nogen af disse Handlinger finder Sted paa dens Territorium. Dette vil sige, at den neutrale Magt ikke maa tolerere noget saadant, at den ikke, hvis den vil kræve Anerkendelse for sin Neutralitet, kan forholde sig passiv overfor den Slags

Overgreb, men tværtimod skal gøre Modstand imod dem. Derimod er det paa ingen Maade foreskrevet, at den neutrale Stat i denne Anledning skal oprette eller vedligeholde en Hær og Flaade af en vis Størrelse. Det ses ogsaa af 2det Stykke i denne Artikel, at der ikke har været tænkt paa noget saadant, idet det der foreskrives, at den neutrale Magt kun er pligtig at straffe neutralitetskrænkende Handlinger, hvis disse er begaaet paa dens eget Territorium. Der er her altsaa fortrinsvis tænkt paa Skridt af almindelig retshaandhævende Art. Heller ikke forudsætter de i samme Konventions Artikel 11 indeholdte Forskrifter om Internering af Tropper, som den neutrale Stat modtager paa sit Omraade, at den er i Besiddelse af et egentligt Militærvæsen. For det første er den berettiget til at nægte at modtage saadanne krigsførende Tropper. Men dernæst er Interneringspligten i enhver Henseende fyldestgjort, naar der blot finder en effektiv Bevogtning Sted, og der er ikke det mindste til Hinder for, at dette kan ske ved Politikorps eller civile Myndigheder.

Den trettende Haagerkonvention paa lægger ligeledes den neutrale Stat forskellige Pligter overfor uretmæssige Indgreb fra de krigsførendes Side. Men ogsaa her drejer det sig alene om at gøre en virkelig Modstand med de Midler, hvorover der raades, medens der ikke foreskrives en Pligt til at være militært rustet, end sige til at have militære Rustninger, der skulde være tilstrækkelige til at modstaa eller tilbagevise enhver Neutralitetskrænkelse. Saa vel i Artikel 3 som i Artikel 8 er der alene Tale om de Midler, der staar til Statens Raadighed, og paa samme Maade foreskriver Artikel 25 generelt, at en neutral Magt i Forhold til de Midler, hvorover den raader, er pligtig at udøve det fornødne Opsyn for at forhindre enhver Krænkelse af de foregaaende Bestemmelser i sine Havne, paa sine Rede og sit Søterritorium. Dette er det afgørende. Pligten er ikke sat i Forhold til Neutralitetskrænkelsens sandsynlige Omfang, men derimod i Forhold til de Midler, hvorover der raades. Det er Tanken, at en ren Skinmodstand ikke skal være nok. Men Modstand kan ogsaa ydes paa mange andre Maader end gennem Militærvæsen.

Nu vil man maaske spørge, om en Neutralitet, der kun er værnet paa denne Maade, i paakommende Tilfælde vil blive respekteret af de krigsførende. Men dette er et helt andet Spørgsmaal, som ogsaa noget afhænger af de krigsførendes Inter-